

לקבלת עדכונים ליחצו כאן כדי להצטרף לפייסבוק של פורטפוליו

Popular

- 1 בוגרים 2016: המחלקות לתקשורת חזותית, בצלאל ושנקר
- 2 מי אני מה אני
- 3 בוגרים 2016: המחלקה לעיצוב תעשייתי, מכון טכנולוגי חולון; המכון לאמנויות, תל חי
- 4 פיקאסו במוזיאון ישראל
- 5 תערוכות בוגרים 2016

Chat

- מי אני מה אני
- האישה שאני
- תאווה לעיניים

Magazine

ג'רי שי שריג (אופנה), נמרוד עילם (תאורה)

לעמוד הראיונות

News

Design Disruptors

תואר יקיר בצלאל לשנת 2016 יוענק לפרופ' ירום ורדימון, לדני קרון ולד"ר מרשין וייל

hook.market

לעמוד החדשות

ביג אין טאיוואן

מאת: חגית פלג רותם

יום שני, 18 יולי 2016

תגובות 0

תגיות: אלון רזגור, אקו בטון, אריאל צוקרמן, בן ברוידא, ג'רי שי שריג, דוד אלכסנדר, דנית פלג, הולנדיה, טליה ינובר, יעקב קאופמן, כתר פלסטיק, נילי מוזר, נמרוד עילם, סטודיו ויהי, עדי יאירי, עדיטל אלה, עטר ברוש, ענבר שטרית, פופאפלייטינג, קוב סיבוני, רמי טריף, שחר פלג, שרון סידס

55 מעצבים ישראליים מכל תחומי העיצוב מציגים בתערוכת ענק "יצירתיות מחוספסת – עיצוב ישראלי עכשווי", שאצר אלון רזגור בטאיפיי, בירת טאיוואן, בירת העיצוב העולמי לשנת 2016. ממשלת ישראל, אגב, לא שלחה נציג לפתיחה

אופנה, תכשיטים, אריחים, כסאות, כלי בית, מכשור רפואי, כרזות, שטיחים, אופניים, שולחנות, מנעולים ומה לא – התערוכה "יצירתיות מחוספסת – עיצוב ישראלי עכשווי", שנפתחה בסוף השבוע שעבר בטאיפיי, בירת טאיוואן, שואפת להקיף את כל תחומי העיצוב האפשריים. יש בה ייצוג למעצבים בכירים וותיקים כמו יעקב קאופמן, לצד צעירים כמו דנית פלג בוגרת שנקר 2015, שכבשה השנה את העולם עם קולקציית הלבוש שעיצבה בהדפסת תלת ממד; שחר פלג, מעצב ותיק וידוע, שמייצר שלל אביזרים הומוריסטיים ושימושיים לפעולות יומיומיות בבית, וענבר שטרית, מעצבת תכשיטים בוגרת המכון לאמנויות בתל-חי; אופנה גאומטרית של ג'רי שי שריג; קולקציית "סרוגים" של כתר פלסטיק, לצד אהילי פורניר ונחושת של סטודיו ויהי; עיצובי תאורה בעץ של נמרוד עילם; מנורות לילה של פופאפ לייטינג ואהילים סרוגים של אריאל צוקרמן; שעוני קיר של בן ברוידא, רדיו של קובי סיבוני, שולחנות של שרון סידס ועוד רבים וטובים.

על בחירת המשתתפים אחראי אלון רזגור, שהוזמן על ידי עיריית טאיפיי לאצור את התערוכה. "טאיפיי נבחרה לבירת העיצוב העולמית ל-2016, מטעם איגוד העיצוב הבינלאומי ואונסק"ו. מארגני שנת העיצוב של טאיפיי החליטו לארח שתי מדינות שונות באופיין במרכז הפעילויות של השנה – קודם אירחו את שוודיה ובעת את ישראל, לתערוכה שתימשך חודש וחצי", מספר רזגור, בשיחה נרגשת אחרי הפתיחה. אירועי פתיחת התערוכה כללו גם יום עיון וכנס, וזכו לחשיפה תקשורתית נרחבת.

"כשניגשתי למשימה חשבתי על כמה שהתרבות בטאיוואן שונה ורחוקה מאיתנו, רבים מהסינים בטאיוואן לא מדברים אנגלית ובקושי שמעו על ישראל. חשבתי שיש פה הזדמנות, וגם צורך, להסביר דרך העיצוב מי ומה זאת ישראל. אני צריך להעביר את מבקרי התערוכה חוויה שלמה של צבעים וצורות, שיסבירו להם מאיפה אנחנו באים ולמה אנחנו נחשבים למעצמת פיתוח וחדשנות מצד אחד, ומהצד השני אנחנו

חברה שמחפשת מסורת ולוקליות".

פופאפ לייטינג, חן ביקובסקי

בעיצוב הישראלי יש
הרבה חיפוש חומרי,
בשני כיווני מחקר
שאחד הוא יותר אישי
והשני יותר מסחרי. יש
אצלנו תהליכים מאוד
ארוכים של מחקר
ופיתוח, למרות שיש
פחות ופחות תעשייה
בפועל

אלון רזגור

תוך כדי העבודה על התערוכה, לדבריו, גילה רזגור נקודות דמיון רבות מששער בין שתי המדינות. "מדובר בשתי תרבויות עתיקות, מעורבות בזהויות צעירות. כמדינות עצמאיות ישראל הוקמה ב-1948 וטאיוואן ב-1949. טאיוואן היא אי, מנותקת מבחינה גיאוגרפית וישראל היא מעין אי בסביבתה המדינית. שתי המדינות מגדירות את עצמן כדמוקרטיה בסביבה לא דמוקרטית, הם נמצאים בקונפליקט פוליטי ואנחנו בקונפליקט בטחוני". כל אלה, הוא מבחין, יוצרים מכנה משותף ובסיס להבנה הדדית.

איך הגעת לעמדת האוצר של התערוכה?

"הם הגיעו אליי. קיבלתי פנייה אישית ממארגנת התערוכה. היא ראתה מאמרים שפרסמתי ותערוכות שאציתי בעבר במקומות שונים בעולם. לפי הבריף הם חיפשו שתי מדינות שונות במסורת העיצוב שלהן זו מזו וגם מהעיצוב המקומי של טאיוואן. כך הגיעו לשוודיה כנציגה של עיצוב מודרניסטי סקנדינבי ולישראל שהיא חדשנית יותר. אני הצעתי להגדיר בעזרת העיצוב את הישראליות".

מהי ישראליות?

"התערוכה בנויה מארבעה פרקים שהמעבר ביניהם בשטח נעשה בהדרגה. חלק אחד מוקדש לעיצוב ממסורת למודרניזם; השני לחינוך לעיצוב; השלישי למחקר חומרי והאחרון לעיצוב המשרת את השאיפה לחיים טובים יותר – שזה עיצוב תעשייתי פרופר. בעיצוב הישראלי יש הרבה חיפוש חומרי, בשני כיווני מחקר שאחד הוא יותר אישי והשני יותר מסחרי. יש אצלנו תהליכים מאוד ארוכים של מחקר ופיתוח, למרות שיש פחות ופחות תעשייה בפועל".

אתה מצביע על הפרדוקס הישראלי. הרי אין פה תעשייה אז מה עושים עם עיצוב תעשייתי?

"אני כבר הרבה שנים חושב ואומר שהמעצבים הם התעשיינים החדשים. נכון שאנחנו לא מייצרים בארץ – שחר פלג למשל מייצר בסין, אבל הוא מחזיק קווי פיתוח וייצור. כתר פלסטיק, גם אחרי שסגרו את חממת העיצוב עדיין מספקים עבודה למעצבים רבים בתוך החברה ומחוץ לה. הפרויקטים של **רמי טריף** התחילו בייצור יחידני ועברו תיעוש. **עדיטל אלה**, שהגיעה למאס פרודקשן עם האריחים שפיתחה מעבודות הבוץ ויש עוד הרבה דוגמאות".

אקו בטון, אלעד ג'ירופי

מאז ומתמיד היהודים נדדו ולא ניתן לקחת רכוש, אז הרכוש שלנו היה במוח. הכול בראש. אפשר לראות את זה בצורת העבודה עד היום, לכן אנחנו מקצרים תהליכים ומעגלים פיננסיים. אין לנו סבלנות לפרוטוקול. 50% מהפרויקטים שלנו נעשים בראש – ולוקח זמן עד שזה יורד אל הנייר

עבר שטרית (צילום: דימה ריינשטיין)

לתערוכה הגיעו עם רזגור כמה מהמעצבים, ביניהם **טליה ינובר**, שגם שימשה כעוזרת לאוצר, שחר פלג, **עדי יאיר**, **ונילי מוזר**, מעצבת תעשייתית שמציגה קערות עשויות משילוב של בטון ומלח – חומר לוקאלי ישראלי. לעומתו עבודה נוספת שמציגה מזור היא זרה לטבע הישראלי – שטיח לבד עם דמויות פינגווינים, שמציע לראות את נדידת הפינגווינים השנתית כתמונת מראה של תהליכים אנושיים.

"פתיחת התערוכה עוררה הרבה עניין וסקרנות", מספר רזגור. "כבר ביומיים הראשונים הגיעו 2,200 איש – וזה מעודד. לתערוכה השוודית לכל אורכה הגיעו 10,000 איש".

הכותרת "יצירתיות מחוספסת" מציגה את האתוס הצברי בעיצוב?

"אני מאמין שזה נכון. כבר עשרים שנה אני מנסה להגדיר מהי ישראליות דרך עיצוב ישראלי. אני חושב שזה דומה לקוץ הברקן – שזורח במשך חודש ימים בצבעים עזים של סגול וירוק, אבל ברגע שנהיה חם הוא מתייבש. הוא לא הולך ונובל בהדרגה אלא משנה מצב צבירה ונהיה קשוח. והקשיחות הזו היא הסיפור הישראלי – זה מתאים גם לנו מבחינת הצבעוניות והמגוון וגם מבחינת ה'רפרנס', שלא נולד מחוסר יכולת ביצוע, אלא דווקא מתוך יכולת ביצוע והגדרה חדשה – צורנית וחומרית".

עטר ברוש

דנית פלג (צילום: דריה רטינר)

רזגור מלמד שנים רבות באקדמיה ויצו חיפה, ורואה בתחום החינוך חלק חשוב מהעיצוב המקומי. במאמר לספר התערוכה כותב נשיא ויצו חיפה, **דוד אלכסנדר**: "עולם העיצוב מייצג תרבות. תרבות במובנה הרחב ביותר – תהליכה, נושאה, ביעוטיה, כמו גם מגוון ענפיה: מן האמנותיים ביותר ועד ללייף סטייל".

על כך מוסיף רזגור: "העיצוב הישראלי הוא לא שוק של סטיילינג. יש בו העדפה למחקר ועשייה עצמית. רואים את זה גם בעיצוב לתעשיית הרפואה, שם אנחנו מאוד מצליחים וגם בעיצוב ניסיוני יותר – אצל סטודיואים מבוססים וגם אצל הצעירים יותר. וזה גם מה שמוביל אותנו ליכולת להוביל ולהקים חברות ומפעלים.

"הייתה אמנם תקופה ארוכה של חיסול התעשייה – וזה נכון לא רק בישראל. גם אירופה כמעט קרסה מחיסול התעשייה המסורתית. אבל מי שיציל ויקים מחדש תעשייה הם המעצבים ולא רק אנשי ההייטק. עיצוב של מכשור לשוק הרפואה והמדע הוא סוג של הייטק". רזגור מספק דוגמה מעבודתו שלו כמעצב – בפרויקט אלפא אומגה עיצב יחד עם החוקרים מכשיר לניתוחי מוח של חולי פרקינסון. דוגמה אחרת הוא מציג במוצר של חברת אקו תעשיות בטון, שילוב מתחום תבניות נייר ויציקות

אלומיניום. "אנחנו משלבים חשיבה חדשנית בתעשייה מסורתית. בדרך החשיבה שלנו אין לנו פחד להזיז ידע ויכולת ממקום למקום, וזה קשור לאופי הישראלי".

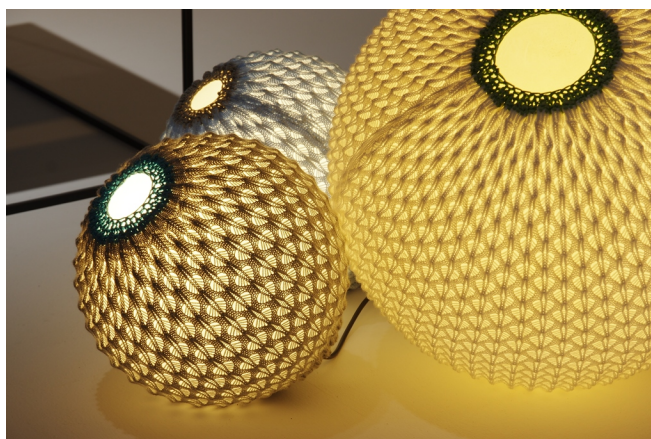
תסביר?

"אני חושב שהיו בתהליך ההיסטורי של העם היהודי שני יסודות: האחד זה 'כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם מלא' – הצורך להציל כל הזמן ולהיות חומל, זה טבוע ב-DNA היהודי שלנו, גם אם בהווה הישראלית של היום של לא ניכר. אצלנו במיידית אין לנו זמן לאף אחד, אבל בתמונה הגדולה – יש לנו את הצורך לעזור ואנחנו יודעים להתגייס למטרה ולהזיז הרים כדי לפתור בעיות".

היסוד השני לדבריו, קשור להיסטוריה של היהודי הנודד. "מאז ומתמיד היהודים נדדו ולא ניתן לקחת רכוש, אז הרכוש שלנו היה במוח. הכול בראש. אפשר לראות את זה בצורת העבודה עד היום, לכן אנחנו מקצרים תהליכים ומעגלים פיננסיים. אין לנו סבלנות לפרוטוקול. 50% מהפרויקטים שלנו נעשים בראש – ולוקח זמן עד שזה יורד אל הנייר".

נילי מוזר

אריאל צוקרמן

התערוכה היא אירוע מרשים בקנה מידה בינלאומי, למרות זאת, במפתיע, לא זכתה בתמיכה כספית ממוסד הכלכלה, ממוסד התרבות או ממוסד החוץ. רזגור מספר שפנה למכון הייצוא ולגופים רלבנטיים, אך נתקל באדישות. יותר מכך – לפתיחת

התערוכה לא הגיעו נציגים רשמיים של ממשלת ישראל. "שרת התרבות של טאיוואן הייתה, ושגרירים של מדינות שונות כן הגיעו. אבל לישראל לא הייתה נציגות רשמית ואפילו לא נשלחה ברכה", הוא אומר. מספר מעצבים שהגיעו לטאיוואן לתערוכה עשו זאת על חשבונם.

למה לא פנית למימון מחברות מסחריות, כמו הולנדיה ובתור פלסטיק, שאתה מציג בתערוכה את מוצריהן?

"לא רציתי להפוך את זה לתערוכה מסחרית ושלא יגידו שבחרתי בבתר או בהולנדיה בגלל הכסף. חשבתי שאם כתר תיתן חסות היא לא יכולה להציג".

אבל ויתרת על היכולת לקבל מימון.

"נכון, אבל מצד שני אני ישן טוב בלילה. זו תערוכה מוזיאלית, יש לה קו אוצרותי – מהמעצב העצמאי הצעיר ביותר ועד לתעשייה הכי מבוססת – והבחירה נעשתה ללא כל הטיה, חוץ מקו המחשבה האוצרותי. יש בתערוכה מעצבים וחברות מקרית שמונה ומלוחמי הגטאות, דרך ג'וליס, תל אביב וירושלים ועד שדרות".

תגיות: אלון רזגור, אקו בטון, אריאל צוקרמן, בן ברוידא, ג'רי שי שריג, דוד אלכסנדר, דנית פלג, הולנדיה, טליה ינובר, יעקב קאופמן, כתר פלסטיק, נילי מוזר, נמרוד עילם, סטודיו ויהי, עדי יאירי, עדיטל אלה, עטר ברוש, ענבר שטרית, פופאפלייטינג, קוב סיבוני, רמי טריף, שחר פלג, שרון סידס

טקסט

↗

אתר

* מייל

שם

להגיב

☐ הודע לי על תגובות נוספות באמצעות המייל.
☐ הודע לי על פוסטים חדשים באמצעות המייל.

עמ' הפייסבוק של פורטפוליו

ליחצו כאן כדי להצטרף

מי אני מה אני

בפרויקט הגמר שלה בשנה שעברה במחלקה לעיצוב טקסטיל בשנקר

יום רביעי | 20/07/2016 | **0 תגובות**

עננות נמוכה וזיכרונות חמים

במקום תערוכת בוגרים, הוצגה תערוכת עשור מרגשת לביה"ס לאמנות במכללת

יום ראשון | 24/07/2016 | **0 תגובות**